

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418203978
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4418203978.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Platíť sa oplatí s.r.o., so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Mostová 2, IČO: 45 684 618, zastúpeného Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Michalská 14, IČO: 47 255 706, proti žalovanej: L. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., V. XXXX/XX, prechodne bytom M. - R., Q. cesta 2, o zaplatenie 1.006,08 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 20. marca 2019, č. k. 17Csp/99/2018-113, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, v časti určenia zmluvnej podmienky k zmluve o poskytovaní verejných služieb zo dňa 20. 05. 2014 v článku 4 dodatku a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania **z r u š u j e** a vec mu v týchto častiach **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 327,08 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 63,34 eura od 05. 08. 2014 do zaplatenia, 5,25 % ročne zo sumy 71,79 eura od 04. 09. 2014 do zaplatenia, 5,25 % ročne zo sumy 56,98 eura od 04. 10. 2014 do zaplatenia, 5,25 % ročne zo sumy 56,98 eura od 04. 11. 2014 do zaplatenia, 5,25 % ročne zo sumy 77,99 eura od 04. 12. 2014 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhou výrokovou vetou žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Treťou výrokovou vetou určil, že zmluvná podmienka v dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb zo dňa 20. 05. 2014 v článku 4 dodatku: „V prípade porušenia záväzku účastníka uvedeného v bode 1 písmeno b) alebo v bode 2 alebo v bode 3 tohto dodatku v dôsledku čoho dôjde k následnému vypojeniu SIM karty zo strany podniku je účastník povinný uhradiť podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 vo výške 679 eur. V prípade žiadosti účastníka o vypojenie SIM karty z prevádzky v zmysle bodu 2 tohto dodatku je zmluvná pokuta podľa predchádzajúcej vety splatná okamihom doručenia žiadosti o vypojenie SIM karty z prevádzky podniku.“ nie je platná z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.)

2. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 262 ods. 1, § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 43 ods. 12, § 44 ods. 1 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, § 51, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 až 3, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), čl. 3 bod 1, čl. 4, čl. 6 bod 1, čl. 7 bod 1, príloha 1 bod 1 písm. e) smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej v dôvodoch poukázal, že žalobca si uplatnil svoje právo na zaplatenie dlžnej sumy titulom ceny neuhradených služieb vo výške 327,08 eura a zmluvnej pokuty vo výške 679 eur na podklade Zmluvy o poskytovaní verejných služieb a dodatku k zmluve dňa 20. 05. 2014, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou.

3. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovak Telekom a.s. a žalovanou došlo k platnému uzatvoreniu Zmluvy o poskytovaní verejných služieb dňa 20. 05. 2014 v znení dodatku podľa § 44 zákona č. 351/2011 Z. z. a medzi účastníkmi vznikol obchodno-právny záväzkový vzťah podľa § 269 odsek 2 Obchodného zákonníka (tzv. nepomenovaná zmluva), na základe ktorého vznikla tejto spoločnosti povinnosť poskytovať žalovanej verejné telekomunikačné služby a žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť za to dohodnutú odplatu. Na základe tohto zmluvného vzťahu si žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie ceny za poskytnuté elektronické komunikačné služby a zmluvnú pokutu. Dôvodil, že z citovaných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách vyplýva, že predmetný vzťah je v skutočnosti spotrebiteľskou zmluvou, pretože spoločnosť Slovak Telekom a.s. zmluvu uzavrela v rámci svojej podnikateľskej činnosti a v nej vystupovala ako dodávateľ a žalovaná, ktorá v čase uzavretia zmluvy o pripojení nebola podnikateľom, vystupovala ako spotrebiteľ. Preto ako prvé súd skúmal, či predmetná zmluvná pokuta v spotrebiteľskej zmluve bola individuálne dojednaná. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi a jej dodatku zistil, že text zmluvy a dodatku bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy a jej dodatkov sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a ním vybraný účastnícky program a služby. Žalovaná ako spotrebiteľ mala síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporne nemohla ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednania obsiahnuté v uvedených zmluvách a ich dodatkoch preto, s poukazom na cit. ust. § 53 ods. 2 OZ i čl. 3 bod 2 smernice, nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalovaná ako spotrebiteľ nemala žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predloženej zmluve fixne formulovaných dojednaní o zmluvnej pokute. Mohla iba zmluvu ako celok odmietnuť alebo ju prijať a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté pritom v zmysle cit. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka (i čl. 3bod 2 cit. Smernice 93/13/EHS), bolo na žalobcovi ako dodávateľovi. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal, a preto bolo nevyhnutným v súlade s ust. § 53 ods. 3 OZ predmetnú zmluvnú podmienku nepovažovať za individuálne dojednanú. S poukazom na vyššie uvedené zamietol žalobu v časti zmluvnej pokuty a príslušného úroku s použitím ustanovenia § 53 odsek 5 OZ a vyslovil, že zmluvná podmienka upravená v dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb zo dňa 20. 05. 2014 v článku 4 dodatku je neprijateľná. Vo zvyšnej časti, a to zaplatenia 327,08 eura s príslušenstvom titulom neuhradených služieb žalobe vyhovel, keď z jednotlivých faktúr pripojených k žalobe, ako aj zo skutočnosti, že žalovaná žiadnym spôsobom žalobcom vyúčtovanú cenu poskytovaných elektronických komunikačných služieb aktivovaných účastníckych programov nerozporovala, dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu vo výške 327,08 eura, ktorý predstavoval len časť jeho nároku podľa faktúr č. 7406811117, 7407740282, 7408726388, 7409736830, 410697925, je dôvodný. Žalovaná zaplatenie, uvedenými faktúrami vyúčtovaných služieb nepreukázala a ani netvrdila, teda si v konaní, ktoré má charakter sporového konania, nesplnila ani svoju povinnosť tvrdenia; z tohto dôvodu zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 327,08 eura titulom ceny poskytnutých elektronických komunikačných služieb aktivovaného účastníckeho programu. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu - faktúrami vyúčtovaných služieb, priznal žalobcovi v súlade s § 517 ods. 1, 2 OZ aj úrok z omeškania v zákonnej výške v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. účinného v čase vzniku omeškania. Žalovaná sa ako dlžník dostala do omeškania so zaplatením peňažného dlhu po splatnosti jednotlivých faktúr. Na uvedený vzťah uplatnil § 3 a § 10c nariadenie vlády SR č. 87/95 Zb. účinného od 01. 01. 2015, keď základná úroková sadzba ECB bola ku dňu omeškania vo výške 0,25%. Z tohto dôvodu súd žalobu zamietol aj v časti úroku z omeškania nad 5,25 %.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 a § 262 odsek 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom pomer úspechu žalobcu a žalovanej bol vo výške 33 % : 67 %, t. j. rozdiel pomerných úspechov v prospech žalovanej predstavuje 34 %. Žalovanej však nepriznal nárok na náhradu trov konania, pretože jej v spore preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, proti jeho druhej, tretej a štvrtej výrokovej vete, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia žalobe v plnom rozsahu, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uviedol, že podstata nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie spočíva najmä v nepodloženom a neodôvodnenom

zamietnutí žalobného nároku pri neexistujúcej a neuvedenej právnej úprave, nesprávnom právnom posúdení zmluvného vzťahu, v porušení ustanovení o skutkových tvrdeniach strán, v porušení ustanovení o nespornom tvrdení žalobcu, v porušení ustanovení o zjavne nedôvodnej žalobe, v porušení ustanovení o neúplnom podaní, v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zvýraznil, že nadobudol pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní od pôvodného veriteľa na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 08. 2015 a Odovzdávacieho protokolu o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 02. 2016. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 12. 02. 2016. Citoval svoje predchádzajúce vyjadrenia predložené a podané v konaní. Zopakoval, že právny predchodca žalobcu a žalovaná sa na základe Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, resp. Zmluvy o pripojení a ich prípadných dodatkov dohodli na tom, že právny predchodca žalobcu bude žalovanej poskytovať v nich vymedzené služby a žalovaný bude uhrádzať odplatu za poskytované služby. Na základe vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou boli právnym predchodcom žalobcu žalovanej poskytnuté služby, ktoré boli vyfakturované, avšak žalovaná si záväzok uhradiť ich cenu riadne a včas nespĺnila. Právny predchodca žalobcu vystavil žalovanej za poskytnuté služby faktúry č. 7406811117, 7407740282, 7408726388, 7409736830, 7410697925, 7504439555, ktoré neuhradila riadne a včas a to ani napriek opakovaným výzvam na zaplatenie. Ďalej právny predchodca žalobcu a žalovaná sa dohodli, že v prípade porušenia povinností vyplývajúcich z vyššie uvedeného zmluvného vzťahu, v zmysle dodatku zo dňa 20. 05. 2014 - Tabuľka č. 1 žalovaný uhradí právnemu predchodcovi žalobcu zmluvnú pokutu, vo výške 679 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná neuhradila ceny za poskytnuté služby, došlo k predčasnemu ukončeniu zmluvného vzťahu, z dôvodov na strane žalovanej, ktorá je povinná zmluvnú pokutu uhradiť. K tomuto právny predchodca žalobcu dňa 15. 05. 2015 vystavil doklad č. 7504439555, splatný dňa 03. 06. 2015 na sumu vo výške 679 eura, ktorú žalovaná neuhradila riadne a včas. Zdôraznil, že v danom prípade sa jedná o zmluvný vzťah so synalagmatickým charakterom, z ktorého vyplýva, že práva a povinnosti jednej zmluvnej strany zodpovedajú právam a povinnostiam druhej zmluvnej strany. Uviedol, že v prípade neuhradenia ceny za poskytnutú službu, nedochádza automaticky k deaktivácii poskytovaných služieb, ale dochádza iba k tzv. „suspendácii klienta“. Počas tohto obdobia má dlžný klient ešte možnosť vyrovnať svoj záväzok bez deaktivácie poskytovaných služieb a ukončenie zmluvného vzťahu. Až v prípade, keď klient túto možnosť nevyužije, dochádza k úplnej deaktivácii poskytovaných služieb a ukončeniu zmluvného vzťahu. Potom už ďalšie zapojenie klienta nie je možné. Prezentoval názor, že právny predchodca žalobcu konal v súlade so zákonom, keď požadoval zaplatenie ceny za poskytnuté služby ako i cenu za náklady na upomienku, preto by ich mal súd žalobcovi priznať. Nemožno od žalobcu požadovať, aby úkony a činnosti súvisiace s porušovaním povinností žalovanou mal robiť bezodplatne, navyše keď s tými má priame aj nepriame náklady. Ďalej uviedol, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom obchodnoprávnym, v ktorej súvislosti poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Obdo V 23/2003. Zvýraznil, že žalovaná ako podnikateľský subjekt ukončila podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na dokladoch o živnostenskom oprávnení ku dňu 10. 03. 2016. Zánikom živnostenského oprávnenia však podnikateľ nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania a nezabavuje ho to ani prípadných záväzkov z dovtedajšej podnikateľskej činnosti. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil charakter zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. V tejto súvislosti poukázal na predloženú zmluvnú dokumentáciu, na základe ktorej v danom zmluvnom vzťahu žalovaná vystupuje ako fyzická osoba - podnikateľ. Tiež poukázal na dokument - Tlačivo na fotodokumentáciu identifikačných dokladov záujemcu, ktorý žalovaná podpísala a priložila aj osvedčenie o živnostenskom oprávnení. Vzhľadom na vyššie uvedené je nesporné vzťah medzi žalobcom a žalovanou vzťahom obchodnoprávnym. Taktiež doklady, v ktorých právny predchodca žalobcu vystavil žalovanej cenu za poskytnuté služby, boli vystavené na fyzickú osobu - podnikateľ s označením IČO. Súd prvej inštancie nemal postupovať v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ. Záver posúdenia charakteru uzatvoreného zmluvného vzťahu, ako vzťahu spotrebiteľského nie je potom ničím podložený, preto namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože nevysvetlil ako a prečo aplikoval § 52 a nasl. OZ, teda vec nesprávne právne posúdil. Namietal tiež porušenie ustanovenia § 129 CSP, kedy pri jeho dodržaní by získal možnosť reagovať na úvahu súdu o tom, že súd uzatvorený zmluvný vzťah považuje za spotrebiteľský a k tomu by sa mohol vyjadriť. Namietal i porušenie ustanovení CSP o zjavnej nedôvodnosti žaloby (§ 138). Vytkol tiež, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na čom je vlastne založené a z čoho pri ňom súd prvej inštancie vychádzal, ako i to, prečo súd postupoval tak ako postupoval, resp. prečo opomenul najmä ustanovenia

§ 151 odsek 1, § 129, § 138, § 297 písm. b) CSP. Napadnuté rozhodnutie nepovažoval za riadne odôvodnené.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti, v časti určenia zmluvnej podmienky k zmluve o poskytovaní verejných služieb zo dňa 20. 05. 2014 v článku 4 dodatku a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania časti zrušiť podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP a vec vrátiť v týchto častiach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

8. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 06. 08. 2018, ktorou sa voči žalovanej domáhal zaplata sumy 1.006,08 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 63,34 eura od 05. 08. 2014 do zaplata, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 71,79 eura od 04. 09. 2014 do zaplata, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 56,98 eura od 04. 10. 2014 do zaplata, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 56,98 eura od 04. 11. 2014 do zaplata, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 77,99 eura od 04. 12. 2014 do zaplata, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 679 eura od 04. 06. 2015 do zaplata a trov konania z titulu neuhradených služieb vo výške 327,08 eura a zmluvnej pokuty vo výške 679 eura podľa uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní verejných služieb a dodatku k zmluve dňa 20. 05. 2014 medzi právnym predchodcom žalobcu Slovak Telekom, a. s. Žalobca si zároveň uplatnil nárok na zaplata úrokov z omeškania dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty splatnosti uvedenej v jednotlivých neuhradených faktúrach.

9. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná s právnym predchodcom žalobcu - Slovak Telekom, a.s. uzatvorili dňa 20. 05. 2014 Zmluvu o poskytovaní verejných služieb v znení dodatku podľa § 44 zákona č. 351/2011 Z. z., na základe ktorej vznikla tejto spoločnosti povinnosť poskytovať žalovanej verejné telekomunikačné služby a žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť za to dohodnutú odplatu. Súčasťou zmluvy boli i Všeobecné podmienky pre poskytovanie verejných služieb a Cenník. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky podľa ust. § 524 a nasl. OZ žalovanej listinou zo dňa 12. 02. 2016, uviedol, že postúpenie pohľadávok sa uskutočnilo na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi spoločnosťami Slovak Telekom, a.s. a Platíť sa oplatí s.r.o. dňa 27. 08. 2015, s tým, že všetky pohľadávky, so všetkými právami s nimi spojenými, prešli k 12. 02. 2016 do vlastníctva spoločnosti Platíť sa oplatí s.r.o. Obsahom spisu však samotná Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi spoločnosťami Slovak Telekom, a.s. a Platíť sa oplatí s.r.o. zo dňa 27. 08. 2015, nie je.

10. Podľa § 524 ods. 1 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou inému.

11. Podľa § 526 ods. 1 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

12. Podľa § 526 ods. 2 OZ, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

13. Zmluva o postúpení pohľadávky je dvojstranným právnym úkonom, ktorý uzatvára pôvodný veriteľ (postupca) a ďalší subjekt (postupník) bez účasti dlžníka. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, pretože zmenou v osobe veriteľa sa nemení obsah záväzku; postúpenie pohľadávky sa preto nedotýka práv a povinností dlžníka, ktoré pre neho vyplývajú zo záväzku. Na platnosť zmluvy sa dokonca nevyžaduje ani, aby dlžník o zmluve vôbec vedel. Dlžníkovi je ale nutné zmenu v osobe veriteľa bez zbytočného odkladu oznámiť, resp. mu uzavretie zmluvy preukázať. Do doby, než sa dlžník o postúpení dozvie, môže svoj dlh plniť pôvodnému veriteľovi (§ 526 ods. 1 OZ). K zmene v osobe veriteľa môže dôjsť len na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky, keď nový veriteľ (postupník) nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou aj aktívnu

vecnú legitímáciu na jej súdne uplatnenie a vymáhanie. Oznámenie postupcu dlžníkovi o tom, že došlo k postúpeniu (tzv. notifikácia), je skutočnosťou, na ktorú právo viaže vznik povinnosti dlžníka plniť postupníkovi. Po tomto oznámení už dlžník musí plniť postupníkovi, a nie pôvodnému veriteľovi. Právnu skutočnosťou, na ktorú právo viaže zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, je oznámenie postupcu (pôvodného veriteľa) dlžníkovi podľa § 526 ods. 1 Obč. zák. Notifikačný úkon (oznámenie) tak vyvolá zamýšľané právne následky aj vtedy, ak k postúpeniu vôbec nedošlo alebo ak zmluva o postúpení bola neplatná. Na splnenie notifikačnej povinnosti voči dlžníkovi je zásadne povinný postupca. Oznámenie o postúpení pohľadávky je jednostranným právnym úkonom adresovaným dlžníkovi, pre ktorý nie sú síce predpísané žiadne osobitné náležitosti, avšak musí vyhovovať všeobecným požiadavkám kladeným na platný právny úkon. Povinnosť informovať dlžníka o postúpení pohľadávky má predovšetkým pôvodný veriteľ, postupca, a ak si túto notifikačnú povinnosť nesplní voči dlžníkovi, je potrebné, aby postúpenie pohľadávky preukázal dlžníkovi postupníka to predložením písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky dlžníkovi. So zreteľom na ochranu dlžníka je potrebné posudzovať skutočnosť, že postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi v mene postupcu niekto, kto na to nebol oprávnený. V okamihu prijatia postupcovho oznámenia o postúpení pohľadávky nemá a ani nemôže mať dlžník spravidla vedomosť o všetkých údajoch a informáciách potrebných na posúdenie, či osoba, ktorá oznámi dlžníkovi v mene postupcu (za postupcu) postúpenie pohľadávky, je alebo nie je, na to oprávnená.

14. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

15. K vyššie uvedenému odvolací súd tiež zdôrazňuje, že sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien: bremena tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a bremena tieto skutočnosti preukázať. Ustanovenie § 132 ods. 1 CSP stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, a teda zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon tak určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je daný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

16. Žalobca v predmetnom konaní mal nielen tvrdiť, ale i dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky.

17. Vzhľadom na vyššie rozvedený právny rozbor nesporne v danom spore žalobca uplatňuje pohľadávku, ktorá mala byť na neho postúpená z pôvodného veriteľa spoločnosti Telekom Slovakia, a.s., preto odvolací súd skúmal či žalobcovi svedčí aktívna legitímácia na podanie žaloby. V danom spore žalobca do spisu nedoložil listinu preukazujúcu postúpenie pohľadávky pôvodného žalobcu spoločnosti Slovak Telekom, a.s. na postupcu - Platíť sa oplatí s.r.o. Procesnoprávnym dôsledkom postúpenia pohľadávky je, že postupník sa stáva aktívne legitimovaným na vymáhanie pohľadávky v momente, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky postupcu na neho. Jedinou podmienkou je relevantnými dôkazmi preukázať tvrdené právo preukázaním platnej zmluvy o postúpení pohľadávky, keď k zmene v osobe veriteľa môže dôjsť len na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky, kedy nový veriteľ (postupník) nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu na

jej uplatnenie a úplný výkon. V predmetnej právnej veci si žalobca nesplnil svoju povinnosť, nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní platnou zmluvou o postúpení pohľadávky. Ak došlo k postúpeniu pohľadávky bude potrebné skúmať či bola aj zákonne postúpená. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP v odvolaní napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP), v ktorom súd prvej inštancie po prejednaní veci a doplnení dokazovania opätovne rozhodne o nárokoch žalobcu, pričom svoje rozhodnutie odôvodní zákonu zodpovedajúcim požiadavkám, vporiadajúc sa v ňom i so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v jeho odvolaní. Zároveň rozhodne i o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).